

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

Trg J.F.Kennedya 11
10000 Zagreb

Posl. br.: St-2590/2025

Pravna stvar:

Dužnik: Naziv: **BRODOGRADILIŠTE SPECIJALNIH OBJEKATA d.o.o.**
OIB: 15413473504
Adresa sjedišta: Bobovica, Bobovica 10 A

zastupano po punomoćniku Antoniji Galić Kondža, odvjetniku u JUJNOVIĆ LUČIĆ MARKOVIĆ IVANDIĆ GALIĆ Odvjetničko društvo d.o.o., sa sjedištem u Zagrebu, Strojarska cesta 20/XXIII

Radi: predstečaja;

Dostaviti: sudu e-komunikacijom;

Primjerci: 1x (jednostruko);

Popis priloga Izmijenjeni plan restrukturiranja dužnika od 17. lipnja 2026. kao Prilog 1, rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-2590/2025 od 14. srpnja 2026. kao Prilog 2, ispravak rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-2590/2025-68 od 20. srpnja 2026. kao Prilog 3, žalba Dužnika od 23. srpnja 2026. kao Prilog 4, rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-3223/2026-3 od 25. kolovoza 2026. kao Prilog 5, punomoć kao Prilog 6

PRIJEDLOG ZA DOPUŠTENJE REVIZIJE

JUJNOVIĆ LUČIĆ MARKOVIĆ IVANDIĆ GALIĆ Odvjetničko društvo d.o.o.

A: Strojarska cesta 20/XXIII, Zagreb, HR-10000, **T:** +385 1 481 9090, **F:** +385 75 802 060, **E:** info@jlm.hr, **W:** www.jlm.hr,
Trgovački sud u Zagrebu, **MBS:** 081065569, **OIB:** 46736017727, Zagrebačka banka d.d., **IBAN:** HR2623600001102575428
Temeljni kapital 47.000,00 EUR uplaćen u cijelosti; direktor: Goran Jujnović Lučić

PRIJEDLOG ZA DOPUŠTENJE REVIZIJE

- I/** U predstečajnom postupku nad dužnikom BRODOGRADILIŠTE SPECIJALNIH OBJEKATA d.o.o., OIB: 15413473504, Bobovica, Bobovica 10 A, u povodu rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-3223/2026-3 od 25. kolovoza 2026. kojim je odbijena žalba dužnika i potvrđeno rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-2590/2025 od 14. srpnja 2026., ispravljeno rješenjem istoga suda poslovni broj St-2590/2025-68 od 20. srpnja 2026., Dužnik podnosi ovaj prijedlog temeljem članka 19. stavka 8. Stečajnog zakona (dalje: SZ) u vezi s člancima 385.a, 387., 388. i 400. Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP).
- II/** Dužnik predlaže da Vrhovni sud Republike Hrvatske dopusti podnošenje revizije radi odluke o sljedećim pravnim pitanjima koja su važna za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni te za razvoj prava u sudskoj praksi, a o kojima dosada nema prakse Vrhovnog suda Republike Hrvatske.
- 1.1. Prvo pravno pitanje: Je li sud u predstečajnom postupku, u smislu članka 61. stavka 3. točke 2. SZ-a, dužan, prije uskrate potvrde plana restrukturiranja zbog bitnih povreda pravila o sadržaju plana, ocijeniti je li nedostatak otklonjiv te, ako jest, odrediti dužniku kratki rok za otklanjanje nedostatka - bez obzira na to što se o planu već glasovalo i što bi otklanjanje nedostatka iziskivalo izmjenu plana i novo glasovanje?
- 1.2. Drugo pravno pitanje: Je li u skladu s odredbom članka 61. stavka 3. točke 2. SZ-a, tumačenom u skladu s Direktivom (EU) 2019/1023 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. lipnja 2019. o okvirima za preventivno restrukturiranje, otpustu duga i zabranama (dalje: Direktiva), tumačenje prema kojemu sud može uskratiti potvrdu plana restrukturiranja koji su vjerovnici prihvatili zbog formulacijskih nejasnoća u ponudi vjerovnicima, koje nisu razlog za odbijanje potvrde koji Direktiva izriječno propisuje?
- 1.3. Treće pravno pitanje: Može li uvjetna (dodatna) činidba u planu restrukturiranja, kojom dužnik preuzima obvezu isplate dijela sredstava stečenih naplatom potraživanja od treće osobe, biti pravno valjana i u skladu s člankom 27. SZ-a i odredbama Zakona o obveznim odnosima o odgovornom uvjetu - neovisno o učinku otpisa dijela tražbina koji nastupa pravomoćnošću rješenja o potvrdi plana restrukturiranja?
- 1.4. Četvrto pravno pitanje: Ima li otpust dijela tražbine predviđen planom restrukturiranja koji je potvrđen u predstečajnom postupku karakter bezuvjetnog, trajnog i neopozivog otpusta duga u smislu članka 203. Zakona o obveznim odnosima, ili taj otpust nastupa tek kao zakonski raskidni uvjet vezan uz uredno ispunjenje plana, uz istovremenu pravnu mogućnost da plan dobrovoljno predvidi uvjetnu obvezu dodatnog namirenja vjerovnika u dijelu koji prelazi minimalni postotak namirenja predviđen osnovnom činidbom?
- 1.5. Peto pravno pitanje: Je li plan restrukturiranja koji sadržava uvjetnu (dodatnu) činidbu čiji točan iznos ovisi o budućem i neizvjesnom ishodu parničnog postupka, a koji stoga u trenutku potvrde ne može biti taksativno određen, u skladu sa zahtjevom ovršivosti iz članka 62. stavka 4. i članka 343. SZ-a, tumačenih u vezi s člankom 29. stavkom 1. Ovršnog zakona, ako je iznos uvjetne činidbe odrediv prema objektivnom mjerilu (postotak naplaćenog iznosa) te ako su u planu propisani mehanizmi kojima se jasno utvrđuje nastupanje uvjeta i visina ispunjenja?
- III/** O navedenim pravnim pitanjima nema dosadašnje prakse Vrhovnog suda Republike Hrvatske. Pitanja iz ovoga prijedloga zadiru u samu svrhu predstečajnog postupka – sadržaj i mogućnost porvedbe plana restrukturiranja i tumačenje Direktive (EU) 2019/1023, a ishod revizijskog postupka bit će od izravnog značaja za jedinstvenu primjenu prava u budućim predstečajnim postupcima. Ovaj predmet zbog toga predstavlja pogodnu i prikladnu osnovu za zauzimanje shvaćanja Vrhovnog suda.
- IV/** Rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-3223/2026-3 od 25. kolovoza 2026. jest rješenje drugostupanjskog suda kojim je postupak pravomoćno završen u dijelu koji se odnosi na potvrdu plana restrukturiranja i obustavu predstečajnog postupka. Stoga je, temeljem članka 400.

stavka 1. ZPP-a, revizija uz prethodno dopuštenje Vrhovnog suda dopuštena.

Prijedlog za dopuštenje revizije podnosi se u roku od 30 dana od dostave drugostupanjskog rješenja sukladno članku 388. stavku 1. u vezi s člankom 400. stavkom 2. ZPP-a.

VI/ Odredba članka 61. stavka 3. točke 2. SZ-a propisuje da će sud uskratiti potvrdu plana restrukturiranja ako su bitno povrijeđena pravila o sadržaju plana, "osim ako se nedostatak može otkloniti u kratkom roku koji će odrediti sud". Zakonski tekst upućuje na to da je uskrata potvrde krajnja mjera te da je obveza suda ispitati je li nedostatak uopće otklonjiv.

Drugostupanjski sud zauzeo je stajalište da nedostaci u predmetnom slučaju nisu otklonjivi u kratkom roku jer bi njihovo otklanjanje iziskivalo "izradu novog plana restrukturiranja o kojem bi se iznova glasovalo" te jer se plan, sukladno članku 52. SZ-a, može mijenjati samo ako ne obuhvaća sve utvrđene i osporene tražbine. To stajalište nije obrazloženo u mjeri koja bi ga učinila provjerljivim, budući da sud nije utvrdio zašto svaka izmjena formulacijskih odredbi plana nužno znači i izmjenu plana u smislu članka 52. SZ-a - a ne tek izmjenu ponude vjerovnicima radi njenog preciziranja.

Uz to, tumačenje članka 52. SZ-a na kojem drugostupanjski sud temelji zaključak o neotklonjivosti ne odgovara sadržaju te odredbe. Člankom 52. stavkom 1. SZ-a propisano je da je dužnik, ako prijedlog plana restrukturiranja ne obuhvaća sve utvrđene i osporene tražbine, dužan najkasnije u roku od 21 dan od dana pravomoćnosti rješenja o utvrđenim i osporenim tražbinama dostaviti sudu plan restrukturiranja kojim su obuhvaćene sve te tražbine. Riječ je, dakle, o odredbi kojom se dužniku nameće obveza u točno određenoj situaciji, a ne o zabrani izmjene plana u svim ostalim situacijama. Iz te se odredbe stoga ne može izvesti zaključak da je svaka druga izmjena plana zabranjena, pa ni zaključak da je nedostatak u formulaciji ponude vjerovnicima neotklonjiv.

Naprotiv, sam SZ predviđa izmjenu plana restrukturiranja i ponovno glasovanje o njemu. Odredbom članka 60. stavka 2. SZ-a propisano je da dužnik može, ako se na ročištu za glasovanje koji od vjerovnika očituje da nije suglasan s predloženim planom restrukturiranja, zatražiti od suda odgodu ročišta na rok do 15 dana radi izmjene plana restrukturiranja, dok je stavkom 3. istoga članka određeno da je izmijenjeni plan dužnik dužan dostaviti sudu u roku od osam dana od dana odgođenoga ročišta. Zakonodavac, dakle, izmjenu plana i novo glasovanje ne smatra zaprekom koja bi nedostatak činila neotklonjivim, nego redovnim instrumentom predstečajnoga postupka.

Opreza radi, dužnik ukazuje i na to da stajalište drugostupanjskoga suda prema kojemu nedostatak nije otklonjiv upravo zato što bi njegovo otklanjanje iziskivalo izmjenu plana i novo glasovanje vodi zaključku da nijedan sadržajni nedostatak plana nikada ne bi bio otklonjiv, jer se sadržajni nedostatak po prirodi stvari otklanja izmjenom teksta plana o kojem se potom glasuje. Time bi iznimka iz članka 61. stavka 3. točke 2. SZ-a ostala bez ikakva polja primjene. Da je otklanjanje i u ovom predmetu bilo provedivo pokazuje sam tijek postupka: dužnik je izmijenjeni plan restrukturiranja dostavio 17. lipnja 2026., plan je objavljen na mrežnoj stranici e-Oglasna ploča sudova 19. lipnja 2026., a ročište za glasovanje održano je 7. srpnja 2026., dakle u razdoblju kraćem od tri tjedna.

Vrhovni sud dosada nije zauzeo shvaćanje o tome kada se nedostatak iz članka 61. stavka 3. točke 2. SZ-a smatra otklonjivim i je li taj pojam vezan uz zabranu izmjene plana iz članka 52. SZ-a ili je od nje neovisan. To pitanje iznimno je važno jer izravno određuje procesni položaj dužnika i vjerovnika koji su prihvatili plan.

VII/ Direktiva (EU) 2019/1023, prenesena u unutarnje pravo Zakonom o izmjenama i dopunama Stečajnog zakona, u članku 10. stavku 2. propisuje uvjete za potvrdu plana restrukturiranja, a u stavku 3. propisuje jedini materijalni razlog koji sud može primijeniti po vlastitoj inicijativi za odbijanje potvrde, a to je

vjerojatnost da plan neće spriječiti nesolventnost ili osigurati održivost. Pobijanim rješenjem potvrda nije uskraćena zbog neodrživosti plana, nego zbog formulacijskih primjedbi.

Drugostupanjski sud žalbene navode o Direktivi otklonio je utvrđenjem da „upravo i navedena Direktiva propisuje obvezu pravosudnog ili upravnog tijela da potvrdi plan restrukturiranja koji je jasno određen (čl. 10. st. 2.)“ (točka 16. obrazloženja rješenja poslovni broj PŽ-3223/2026).

Takvo utvrđenje ne odgovara tekstu odredbe na koju se poziva. Članak 10. stavak 2. Direktive glasi: *„Države članice osiguravaju da su uvjeti pod kojima pravosudno ili upravno tijelo može potvrditi plan restrukturiranja jasno određeni i da uključuju najmanje sljedeće: (...)“*. Zahtjev jasne određenosti odnosi se na uvjete potvrde koje su države članice dužne jasno propisati, a ne na sadržaj ili formulaciju samoga plana restrukturiranja. Drugostupanjski je sud time jedini obrazloženi odgovor na prigovor o usklađenom tumačenju utemeljio na sadržaju koji ta odredba nema.

Vrhovni sud dosada nije zauzeo shvaćanje je li sud ovlašten odbiti potvrdu plana restrukturiranja koji su vjerovnici prihvatili, po službenoj dužnosti i bez testa razmjernosti, zbog formulacijskih nedostataka koji ne zadiru u ekonomsku provedivost plana niti u interese vjerovnika, a koji bi se mogli otkloniti mjerom koja je znatno blaža od stečaja. Ovo je pitanje važno i s aspekta obveze usklađenog tumačenja domaćeg prava s Direktivom, sukladno načelu usklađenog tumačenja razrađenom u praksi Suda Europske unije.

VII/ Sudovi su u obrazloženjima pobijanih rješenja zauzeli stajalište da uvjetna (dodatna) činidba u planu - kojom je dužnik preuzeo obvezu isplate 80% iznosa eventualno naplaćenog potraživanja od Ministarstva obrane - nije pravno moguća jer otpis dijela tražbine nastupa danom pravomoćnosti rješenja o potvrdi plana restrukturiranja, te bi tražbine u preostalom dijelu bile već prestale.

Dužnik smatra da to stajalište zanemaruje: (i) temeljno pravilo tumačenja ugovora iz članka 319. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima prema kojemu se akt mora tumačiti kao cjelina, (ii) dopustivost odgovnog uvjeta iz članka 297. Zakona o obveznim odnosima, koji ne zahtijeva da tražbina na kojoj uvjet počiva bude već nastala u trenutku preuzimanja uvjetne obveze; te (iii) zakonski raskidni uvjet koji sam SZ predviđa za učinke potvrđenog plana restrukturiranja, zbog čega otpis nije apsolutan ni neopoziv.

O tome je li moguće u planu restrukturiranja kombinirati bezuvjetni otpis dijela tražbine s dobrovoljno preuzetom uvjetnom obvezom dodatne isplate, te kako se takva kombinacija usklađuje s odredbama SZ-a i Zakona o obveznim odnosima, Vrhovni sud dosada nije zauzeo shvaćanje. Odgovor na to pitanje iznimno je važan za budući razvoj instituta plana restrukturiranja u domaćoj sudskoj praksi.

VIII/ Prvostupanjski sud u obrazloženju pobijanog rješenja (str. 5., prvi odlomak) zauzeo je stajalište da plan restrukturiranja mora imati sva svojstva ovršne isprave te da, sukladno članku 62. stavak 4. i članak 343. SZ-a, vjerovnik ne smije biti upućen na provođenje dokaznog postupka radi utvrđenja jesu li nastupili uvjeti za određivanje ovrhe. Iz toga je sud izveo zaključak da dodatna činidba dužnika, čija visina ovisi o ishodu parničnog postupka radi naplate potraživanja od Ministarstva obrane, ne zadovoljava taj standard jer u trenutku potvrde plana njezin točan iznos nije poznat.

Navedeno stajalište zanemaruje temeljnu razliku između tražbine koja je neodređena i tražbine koja je određiva. Prema članku 29. stavku 1. Ovršnog zakona ovršna je isprava podobna za ovrhu ako su u njoj naznačeni vjerovnik i dužnik te predmet, vrsta, opseg i vrijeme ispunjenja obveze, pri čemu zakon ne zahtijeva da opseg bude taksativno utvrđen u apsolutnom iznosu, nego da bude određen ili odrediv. Isti standard proizlazi iz članka 29. stavaka 5. i 6. Ovršnog zakona, koji izrijeком dopuštaju da opseg ili vrijeme ispunjenja tražbine naknadno odredi vjerovnik ili treća osoba - dakle da u trenutku potvrde ovršne isprave nije poznato sve što je potrebno za njenu neposrednu provedbu.

Odredba članka 29. stavka 6. Ovršnog zakona pritom je posebno bliska mehanizmu predviđenom u točki 9. Plana. Tom je odredbom propisano da će se, ako je prema ovršnoj ispravi treća osoba ovlaštena odrediti opseg ili vrijeme ispunjenja tražbine, smatrati da je ta osoba opseg odnosno vrijeme ispunjenja tražbine odredila ako je to učinila u javnoj ili javno ovjerovljenoj ispravi. Ovršno pravo, dakle, izrijeком prihvaća da se element ovršne isprave koji u trenutku njezina nastanka nije poznat naknadno utvrdi javno ovjerovljenom ispravom, bez vođenja parnice, a upravo takav mehanizam Plan predviđa za utvrđenje činjenice i visine naplate od Ministarstva obrane Republike Hrvatske.

Uvjetna dodatna činidba u predmetnom planu određena je postotkom (80%) od iznosa koji dužnik naplati od Ministarstva obrane, uz rok ispunjenja od 30 dana od dana naplate i uz obvezu dužnika da naplatu javno ovjerovljenom ispravom dokaže vjerovnicima u roku od 8 dana. Iznos te činidbe nije niti može biti točno određen u trenutku potvrde plana jer ovisi o ishodu parničnog postupka čiji predmet je sama visina štete, dakle o neizvjesnom budućem događaju čija je konkretna vrijednost po prirodi stvari određena tek po okončanju spora. Upravo ta neizvjesnost jest bit odgovornog uvjeta iz članka 297. Zakona o obveznim odnosima - ne radi se o nedostatku koji onemogućuje ovršivost, nego o svojstvu koje ovršni sustav posebno uređuje kroz mehanizam uvjetne ovršivosti iz članka 33. Ovršnog zakona.

Suprotno stajalištu suda, vjerovnici ne moraju voditi novi sudski postupak radi utvrđenja visine dužnikove tražbine prema Ministarstvu obrane, niti o uspjehu parničnog postupka radi njezine naplate. Dužnik se obvezao to dokazati javno ovjerovljenom ispravom, dakle bez dokaznog postupka o spornim činjenicama u smislu članka 33. stavka 3. Ovršnog zakona. Stoga je uvjetna činidba kao što je ovdje predviđena određena s jasnim postotnim mjerilom, jasnim rokom i jasnim mehanizmom provjere, određiva u smislu Ovršnog zakona.

Vrhovni sud dosada nije zauzeo shvaćanje o tome koji standard odredivosti ovršne isprave valja primijeniti pri ocjeni ovršivosti plana restrukturiranja s uvjetnom činidbom čiji iznos ovisi o ishodu parničnog postupka te je li mehanizam koji kombinira postotak naplate, rok ispunjenja i obvezu potvrde važne činjenice javno ovjerovljenom ispravom dostatan za udovoljenje zahtjevu ovršivosti iz članka 62. stavka 4. SZ-a. Odgovor na to pitanje izravno određuje prag dopustivosti složenih, na uvjetima zasnovanih modela namirenja u planovima restrukturiranja te je stoga važan za jedinstvenu primjenu prava u budućim predstečajnim postupcima.

IX/ Dužnik predlaže dopuštenje revizije i temeljem članka 385.a stavka 2. ZPP-a jer smatra da mu je u predmetnom postupku zbog osobito teških povreda odredaba postupka i pogrešne primjene materijalnog prava povrijeđeno temeljno pravo na pošteno suđenje zajamčeno člankom 29. Ustava Republike Hrvatske i člankom 6. stavkom 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Europski sud za ljudska prava u predmetu *Merčep protiv Hrvatske* (br. 47880/20, presuda od 11. veljače 2025.) utvrdio je da odbačaj zahtjeva isključivo zbog jednog postupovnog propusta predstavlja pretjerani formalizam koji narušava samu bit prava na pristup sudu iz članka 6. stavka 1. Konvencije.

Sud je uskratio potvrdu plana koji su vjerovnici prihvatili, bez prethodnog pozivanja dužnika da u kratkom roku otkloni nedostatke koje je sam utvrdio, te je na taj način posegnuo za najtežom mogućom mjerom; stečajem, mimo zahtjeva nužnosti i razmjernosti. Opisano postupanje, kako je dužnik isticao i u žalbenom postupku, ulazi u kategoriju pretjeranog formalizma koji je protivan pravu na pristup sudu. Na navedenu povredu dužnik se pozivao u žalbenom postupku, čime je iscrpio dopušteni pravni put.

Neovisno o aspektu pristupa sudu, dužnik ističe da članak 29. stavak 1. Ustava Republike Hrvatske primarno jamči zaštitu od arbitrarnosti u odlučivanju sudova, zbog čega su obrazloženja sudskih odluka od osobite važnosti: ona moraju sadržavati ozbiljne, relevantne i dostatne razloge iz kojih je jasno da primjena mjerodavnoga prava nije rezultat arbitrarnoga postupanja, dok nedostatak takvih razloga upućuje na zaključak o arbitrarnosti odluke u postupovnom i/ili materijalnom pravnom smislu. Da bi se postupanje

suda moglo smatrati proizvoljnim, pogrešni zaključci moraju biti toliko očigledni da se mogu okarakterizirati kao nedvojbeno pogreška. Dužnik smatra da pobijano drugostupanjsko rješenje taj prag prelazi iz triju razloga.

Prvo, tumačenje članka 61. stavka 3. točke 2. SZ-a koje je drugostupanjski sud usvojio. Sud zaključuje da nedostatak nije otklonjiv u kratkom roku zato što bi njegovo otklanjanje iziskivalo izmjenu plana i novo glasovanje, a svaki se sadržajni nedostatak plana po prirodi stvari otklanja upravo izmjenom njegova teksta o kojoj se potom glasuje. Uz to, zaključak o neotklonjivosti sud temelji na članku 52. SZ-a, čiji stavak 1. propisuje obvezu dužnika u jednoj određenoj situaciji, a ne zabranu izmjene plana, dok istodobno ostaje nespomenut članak 60. stavci 2. i 3. SZ-a, kojim je izmjena plana i ponovno glasovanje izrijekom predviđeno.

Drugo, drugostupanjski je sud u točki 16. obrazloženja odredbi članka 10. stavka 2. Direktive pripisao sadržaj koji ta odredba nema - da Direktiva propisuje obvezu potvrde plana koji je jasno određen i na tako pripisanom sadržaju utemeljio jedini odgovor na žalbeni prigovor o usklađenom tumačenju. Europski sud za ljudska prava zauzeo je stajalište da nije njegova zadaća ocjenjivati jesu li domaći sudovi ispravno protumačili mjerodavno pravo Europske unije, osim ako se njihovo tumačenje čini proizvoljnim ili očigledno nerazumnim. Tumačenje kojim se odredbi prava Unije pripisuje sadržaj koji iz njezina teksta ne proizlazi, i to bez ikakva obrazloženja tog odstupa, ulazi upravo u tu kategoriju.

Treće, drugostupanjski sud uopće nije odgovorio na dio odlučnih žalbenih navoda. Žalba je izrijekom isticala (i) da članak 10. stavak 3. Direktive predviđa jedini samostalni razlog zbog kojeg sud može odbiti potvrdu plana: nepostojanje razumnih izgleda za sprečavanje nesolventnosti odnosno osiguravanje održivosti poslovanja, te da taj razlog u ovom predmetu nije utvrđen; (ii) da je uskrata potvrde uz istodobni prelazak u stečaj nerazmjerna jer je na raspolaganju stajala blaža i dostatna mjera; i (iii) da je, prema financijskim projekcijama iz samoga Plana, poslovanje dužnika održivo. Drugostupanjsko rješenje o tim navodima ne sadrži nikakvo očitovanje.

Slijedom navedenog, dužnik smatra da je učinio vjerojatnim da mu je u prvostupanjskom i drugostupanjskom postupku, zbog osobito teških povreda odredaba postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, povrijeđeno temeljno pravo na pošteno suđenje iz članka 29. stavka 1. Ustava Republike Hrvatske i članka 6. stavka 1. Konvencije, i to u njegovu aspektu zaštite od arbitrarnosti i prava na obrazloženu sudsku odluku, čime su ispunjene pretpostavke iz članka 385.a stavka 2. ZPP-a.

X/ Na temelju svega navedenog, Dužnik predlaže da Vrhovni sud Republike Hrvatske:

- dopusti podnošenje revizije protiv rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-3223/2026-3 od 25. kolovoza 2026. radi odluke o pravnim pitanjima navedenim pod točkama 1.1., 1.2., 1.3., 1.4. i 1.5. ovoga prijedloga,
- dopusti podnošenje revizije i radi povrede temeljnog prava na pošteno suđenje iz članka 29. Ustava Republike Hrvatske i članka 6. stavka 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda opisane u poglavlju IX ovoga prijedloga.

Dužnik
Po punomoćniku:

ANTONIJA GALIĆ KONDŽA

Elektronički potpisano: 07.10.2026T15:45:28 (UTC:2026-10-07T13:45:28Z)
Provjera: <https://epotpis.rdd.hr/provjera>
Broj zapisa: 5e426984-80cd-44c7-a78b-e0d4ec6fac3e

